

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 24 Mars 1901

N:r 26

Atergifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes

INNEHÅLL: *Oskar Björck* (med 6 illustrationer). *Ett fasansfullt ögonblick*. För HVAR 8 DAG af Onkel Bob. *Sveriges första yrkesskola* (med 1 illustration). *Två favoriter hos publiken* (med 2 illustrationer). *»Vinterkriget» i Norge* (med 4 illustrationer). *Festjubiléet i Bayern* med 1 porträtt. *Ludwig Schröder* (med 1 porträtt). *Kyrkoolyckorna i Bohuslän* med 5 illustrationer. *Ett framstående danskt artistpar* (med 2 porträtt). *»Sjöbjörnar»*. Översättning för HVAR 8 DAG. *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Foto. Flor-nan, Sthlm.

Professor OSKAR BJÖRCK.

OSKAR BJÖRCK.

Illustrationerna efter fotografier, af konstnären ställda till HVAR 8 DAGS disposition.

Oskar Björcks konst är allmänt känd och aktad i vårt land för sitt allvar, sin gedigenhet, Oskar Björck är dessutom professor vid Akademiens för de fria konsterna i Stockholm läroverk — och dock var det några af hans taflor, hvilka kommo den häftigaste storm att blåsa, som väl någonsin uppräts här i landet med anledning af målar-konst!

Björck började år 1893 på sommaren, på beställning af konsortiet för den nya operan, tio dekorativa målningar för den oundgängliga operakällarens matsal, hvilka målningar fullbordades i mars 1895. Två af dessa bilder framställa nymfer och satyrer, två andra badande flickor i ett sommarlandskap, och en annan satyrer, som i skymundan betrakta de badande. De öfriga fem målningarna visa ett Bacchuståg. Bacchus själf rider på en åsna, eskorterad af två menader. Man kan för öfrigt ha olika mening om målningarnes skönhet och konstvärde.

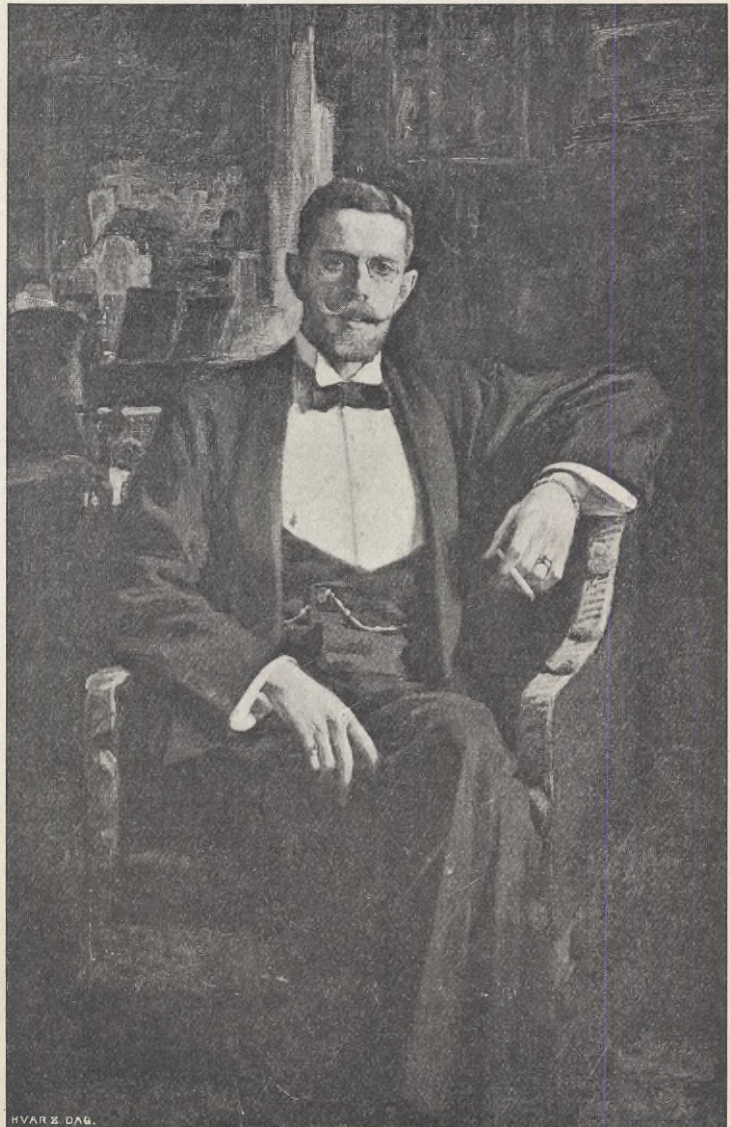
Detta är i hvarje fall en sak för sig; en annan är, om dessa målningar kunna uppfattas såsom sårande den goda moralen, sedligheten. Lektor P. Waldenström höll före detta och interPELLERADE i Andra kammaren riksdagen om, redan innan matsalen öppnats för allmänheten, huruvida utkastet till målningarna förelagts och godkänts af K. M:t samt, om detta icke var förhållandet, huruvida K. M:t ämnade låta saken ha sin gång eller ämnade låta ersätta de anstötliga bilderna af andra.

Interpellationen väckte naturligtvis lifligt intresse bland allmänheten, och mycket skrefs med anledning häraf i den dagliga prässen. På anhållan af teaterkonsortiet uttalade sig äfven konstakademien — Björck hade för öfrigt sedan 1889 varit ledamot af akademien och extra lärare vid dess läroverk — och förklarade, att de ifrågasvarande målningarna kunde anses som konstverk ur estetisk synpunkt samt att, beträffande om de till uppfattning eller behandlingssätt kunde anses för sedligheten sårande, vid bedömandet af ett konstverk utom de objektiva faktorerna äfven kommer en subjektiv, hvarpå beror, om åskådaren till sina omedelbara intryck af konstverket förenar kyska eller okyska idéassociationer.

I riksdagen svarade finansminister Wersäll på interpellationen, meddelande, att K. M:t icke fått sig saken förelagd, och uttryckande en förhoppning om, att denna skulle kunna ordnas på ett för den allmänna anständigheten tillfredsställande sätt. Den gången lyckades lektor Waldenström alltså icke uträtta något, ty det hela ordnades sålunda, att målningarna sutto kvar — och det är väl onödigt att säga, att de sedermera nyfiket togos

i betraktande af hela Stockholm. Ensamma damer som nödvändigt ville se de bruna satyrerna, gingo på förmiddagen och drucko kaffe i operakafét för att därifrån titta in i matsalen... Och alla främlingar, hvilka från landsorten kommo till Stockholm, skulle nödvändigt med det samma ock betrakta »de anstötliga bilderna». Men man tyckte, att man sett »värre saker» på Nationalmuseum, och man kände icke sin moral sämre efter ett eller flere besök på operakällaren.

Oskar Björcks namn var emellertid nu känt i de vidaste kretsar, äfven inom sådana, där man i allmänhet icke intresserar sig för skön konst. Men bland konstvännerna var och är han känd — och då behöfver man alls icke taga operamålningarna med i räkningen — såsom en af våra allra främste målare, detta särskildt i egenskap af por-

OSKAR BJÖRCK: Kronprins Gustaf.

OSKAR BJÖRCK: Prins Eugen.

trättframställare. Man har till och med velat jämföra hans porträtt med de gamle holländarnes.

Men äfven på öfriga områden, t. ex. inom genremåleriet, har professor Björck åstadkommit utmärkta saker.

Född den 15 januari 1860 i Stockholm och son till gulddrattgaren Albert Björck och hans maka, Augusta Pihlgren, blef den talangfulle gossen redan vid 13 års ålder elev i konstakademiens principskola, erhöi sedermera enskild undervisning af professor Perséus och kom 1878 upp i antiskolan och modellskolan.

Han målade flere prisämnen och erhöi 1882 k. medaljen för »Den förlorade sonens återkomst». Följande år utställde han ett porträtt af sin fader samt

målningarne *Skål!* och *Skepparhistorier*, hvarefter han erhöi statens resestipendium. De, som besökte

OSKAR BJÖRCK: I smedjan.

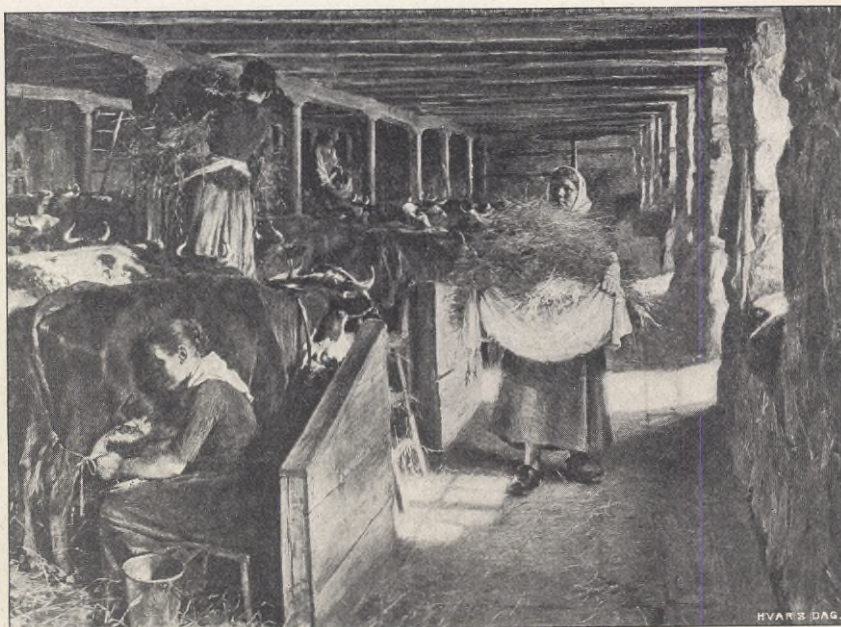
OSKAR BJÖRCK: Lördagsmessa i San Marco.

detta års elevutställning i akademien, minnas nog ännu Björcks arbeten, utmärkta af god karaktäristik, bredd och djup i utförandet samt goda färger, och »de sakkunnige» kunde icke annat än spå godt om den unge artisten.

Björck for nu till Paris och därefter till Skagen, 1882, där han sedermera vistades under åren 1883, 1884 och 1885. På Skagen sammanträdde han med åtskilliga danska och norska målare, och friska vindar blåste nu också genom svenskens taflor. Hans första större målning, *Nödslott*, inköptes 1884 af danska staten. Vintern 1884—85 uppehöll Björck sig i München och målade det första porträttet af sin hustru — en dotter till målaren professor Boklund jämte flere andra porträtt. Björck hade nu på allvar slagit in på den genre, som par préférence skulle bli hans.

Men först hade målaren dock sin italienska period, under hvilken han frambragt flere förträffliga

arbeten. Han begaf sig våren 1885 till Venedig, där han bl. a. målade *Grönsaktorg* och *Venetianska skomakare*, utförda med mycken realism.

OSKAR BJÖRCK: I ladugården.

Efter en färd genom norra Italien kom Björck till Rom och målade där *Susanna* (Göteborgs museum). Nästa höst återkom målaren från Frankrike, där han var uppehållit sig under sommaren, till Rom och utförde *Modellen, Romerska smeder* (i Washington) och *Romersk smedja* (Fürstenbergska galleriet i Göteborg). Han begaf sig sedan sommaren 1887 till Venedig, där han bl. a. utförde *Lördagsmessa i San Marco*.

Efter att ha tillbringat sommaren 1888 på Ska-gen, återvände Björck till Stockholm, och det är från denna tid man egentligen kan räkna hans verksamhet som porträttmålare. Han utförde porträtt af *f. statsrådet Gunnar Wennerberg*, en *porträttgrupp af barn*, porträtt af *statsrådet Ihyselius* (Järnkontoret), *grefvinnan Sinclair* och *fru B.* (Göteborgs museum). Under denna tid medhann han äfven sommaren 1889 att å Fjellbacka fullborda ett par genrettaflor. Nästa sommar målade han bl. a. *Ladugårdsinteriör* (Nationalmuseum); Bland Björcks porträtt från denna tid märkas vidare porträtt af *prins Eugen*, *arkitekten Möller*, *general Leijonhufvud*, *brukspatronerna Gjörud* och *Gavelius* samt, i helfigur, af *konung Oscar II* (Drottningholm).

Genom sin beröring med prins Eugen — de båda äro sedan lång tid förenade genom vänskapens band — kom Björck äfven att försöka sig på landskapsmålning och utförde ett par *månskensbilder*, hvilka tillhöra prinsen. Han målade vidare porträtt af *grosshandlaren Althainz*, af *konung Oscar II* (tillhör kajsaren af Tyskland), *friherre Nordenfalk* (Konstakademien), *landshöfding Westfelt* (Umeå), m. fl. År 1893 tillkommo en *plafondmålning* för Trolleås slott i Skåne och porträtt af *amiral Virgin* (Sjöofficerssällskapet), *fabrikör Åkerlund* (Borås), *konung Oscar II* (Skokloster), *professor Agardh* (Skånes enskilda bank), en *ladugårdsinteriör* och flere landskap. Af målningarne från nästa år må nämnas porträtt af *grosshandlaren* och *fru Bünsow*, *d:r Herslow* (Andra kammaren), m. fl. Vintern 1894—95 utförde Björck ett nytt porträtt af *prins Eugen* (Nationalmuseum), porträtt af *Alf Wallander*, f. utrikesministern *grefve K. Lewenhaupt* (Utrikesdepartementet), m. fl.

Björck utsågs 1895 till ledamot af konstutställningskomitén och förvaltningsutskottet för den

skandinaviska konst- och industriutställningen i Stockholm samt till kommissarie för dess konstafdelning, i hvilken egenskap han utvecklade ett intresserad och framgångsrikt arbete. Bland hans taflor från de allra senaste åren märkas porträtt af *professor Gyllden* (för Pulkova), af *grefve Nils Brahe*, *friherrinnan Märta de Geer*, *landshöfding Bråkenhielm*, *konstnärens hustru* och af *Werner von Heidenstam*, ett nyligen fullbordadt större arbete, hvilket lär vara alldeles utmärkt.

År 1898 utnämndes Björck till professor i figurteckning och målning vid Akademien för de fria konsterna. De utmärkelser, som i form af ordnar och medaljer tillfallit honom, äro för många att här uppräknas.

Professor Björcks konstnärsskap är, som man af ofvanstående kan förstå, ovanligt omvexlande. Men på hvilket område han än rört sig inom målarekonsten, har han alltid frambringat fullödiga verk. Han är en utpräglad realist, som älskar den skarpa karaktäristiken. Hans färger äro varma, mättade, och han kan likaväl med dem åstadkomma starka effekter som lugn, välgörande harmoni. Det har särskildt från kompetent håll sagts, att ingen i porträttväg skildrat den svenska medelklassen i våra dagar så, som professor Björck. Men det hindrar icke, att han äfven åstadkommer ståtliga »parabilder», när så skall ske, eller de mest förtjusande bilder af aristokratiens damer. Hans förmåga är förundransvärdt och beundransvärdt mångsidig. I detta afseende täflar han med de klassiska mästarna, liksom han också gör det i den fulländade karaktäriseringen och det nobla i utförandet.

Professor Björck — som personligen är den mest älskvärda och tillmötesgående människa med ett karaktäristiskt, intagande yttre — har tillåtit HVAR 8 DAG att återgifva en del af honom utförda målningar, så att våra läsare kunna få ett lifligt intryck af hans konstnärsskap. Man kan sålunda här se *Romerska smeder* och *Lördagsmessa i San Marco*, *Ladugårdsinteriör* samt porträtten af *prins Eugen* och af *kronprins Gustaf*, alla utmärkta arbeten och visande konstnärens förmåga från olika håll. Porträttet af prins Eugen är särskildt något enastående genom karaktäristiken och fulländningen i utförandet — det kan väl på grund af djupet och noblessen kallas ett mästerverk.

ETT FASANSFULLT ÖGONBLICK.

För HVAR 8 DAG af ONKEL BOB.

I fullkomlig stiltje lågo vi nere i engelska kanalen eller rätt och slätt »Kanalen», som sjömännen för korthets skull uttrycka sig.

Jag seglade då för tiden som andre styrman med barkskeppet »Rhea» på 300 tons. Det var visserligen ett litet fartyg för att vara riggad till bark, men med alla segel — från gaffelapan till storrojeln — tillsatta var det en förträfflig snabbsegelare. Också kunde vi ibland, när brisen var riktigt styf, uppdrifva henne till 13 knop — en ganska stor hastighets för en seglare.

Solen hade gått ner, frivakten hade törnat in vid 8 glas, och allt var klart för natten. Kaptenen hade låtit folket beslä de båda nularna och jagaren, för att vara riktigt säker. Han vandrade nu tillsammans med förste styrman fram och tillbaka på halfdäck.

»Kan nog hända, styrman, men vi äro beredda, om hon skulle komma för hårdt.»

»Må vara! men kommer hon jämn, så sätta

vi till hvarenda klut igen, »Time is money», som engelsmannen säger.»

»Ja, ja, och vi förtjäna oss också en god slant, om vi hinna fram i tid», yttrade kaptenen förnöjdt gnuggande händerna. Och med ett belåtet drag kring munnen stannade han vid relingen och spotade ner i det klara, genomskinliga vattnet.

Brisen kom hårdare, än vi väntat. »Rhea» vräkte öfver på ena sidan, reste sig åter och började därpå plöja de stigande vågorna med häpnadsväckande fart. Som väl var kom brisen från det håll vi väntat den, i annat fall hade antagligen seglen slagit back, och kanske riggen förlorats. Befallning gafs åt en jungman att purra ut i skansen, halfspringande kom folket på däck och skyndade till väders.

Det hade blifvit nästan alldeles mörkt, brisen öfvergått till storm, och stormen började urarta sig till orkan. Vi hade nu det mesta af seglen bär-gade. Refven voro intagna i de båda undre märs-

seglen, och med bottenrefvad mesan och förstång satta började »Rhea» vaka för sjöarna bättre och säkrare än förut.

Orkanen ref i med förfärande styrka. De höga sjöarnas fragande toppar formligen sletos och bortfördes i ett moln af yrande, hvitt skum, och genom barkskeppets rigg spelade vindens tjutande musik. På afstånd blänkte en fyr. Då och då dök en grön eller röd lanternan upp ur mörkret, och alltsomoftast lät en ångbåts starka, grofva pipa höra sig. Framme i bogen fräste och yrde det hvita skummet, och kölvattnet akterut liknade en enda kokande massa.

Kaptenen stod lutad mot kajutkappen.

»God fart för så små segel, styrman, jag tror hon friskar i ännu mer», tillade han därpå och kastade en blick upp i lovert.

»Ser så ut kapten, det mörknar mer i lovert.»

Månens bleka skifva skymtade då och då fram mellan de söndertrasade molnen, som likt rasande demoner jagade hvarandra. På ett ställe klumpade de sig tillsammans till en ogenomtränglig molnvägg, och det såg ut, som om vi hade att vänta ett ännu värre oväder. Månen flög in bakom molnväggen, och mörkret blef om möjligt allt tjockare.

»Rhea» suckade i sina fogningar och sträfvade framåt. Öfver backen och fören ända fram till halfdäck störtade sjöarne öfver från lovert, och stormportarne i lä hunno knappt sluka det utrinande vattnet. Landet kunde nu skönjas ganska tydligt, det var den engelska kusten. Kapten betraktade den genom sitt nattglas.

»Vi ska gå rundt styrman», sade han efter en stund.

»Skall ske kapten», svarade förste styrman, i det han gick förut.

»Klart att vända, purr ut i skansen!» ropade han och försvann in i kajutan.

Sömniga och olustiga kommo karlarna ut och skyndade genast till sina platser vid brassar och sköt. Kaptenen själf hade tagit rodret. Med skicklighet och vant öga betraktade han ömsom kompassen och ömsom de hårdt spända seglen. Alle man stodo klara på sina platser väntande på order, och slutligen hade »Rhea» fått tillräcklig fart. Kaptenen kastade om ratten dikt i lovert och gaf därpå sina befallningar.

»Rhea» skar skarpt som en knif upp i vinden. Mårsseglen slogo med bedöfvande dan sina stora ankar mot masterna, till förmårsseglet slog back och därmed påskyndade vändningen. Kaptenen blickade skarpt på seglen.

»Hal öfver mesan. Rundhal akter!» kommanderade han. Brassarna om styrbord lossades, hvarpå matroserna under en munter sång handade in bordsbrassarna.

The yankee doodle went in the town
To buy a pair of trousers
He could not see a tailorshop
For all the publichouses.

Storrårna svängde rundt och halades torrt, hvarpå samma manöver ögonblickligen utfördes med förrårna. Rhea dök ner i en djup vågdal, en störtsjö spolade henne från för till akter, och nedtryckt af vattenmassan, som stod ända upp till nagelbänkarna, förmådde hon knappt resa sig. Det lyckades till sist, och med värkligt raseri störtade hon lös och jagade framåt i nattens storm och mörker.

»Säker skuta att vända med genom vind i sådan storm», sade kaptenen, när allt var uppklarat,

och han själf och förste styrman stodo lutade mot relingen i lovert.

»Mycket säker, kapten, och tillika en utmärkt styf manöver i sådant väder.»

»Jag, styrman, hade aldrig gjort annat än fallit undan för vinden och gjort kovändning, om jag ej kännit min skuta så noga.»

Timmermannen kom nu fram och yttrade några ord till kaptenen. Denne ryckte till, som om han blifvit stungen af ett bi.

»Läck säger ni, läck, och tre fots vatten i rummet! Omöjligt! Skutan har aldrig visat sig ta in något vatten, så länge jag fört henne. Det ska vi undersöka.»

Alla tre begäfvos sig ned på stordäck till pumparna. Kaptenen firade ner den vid ett långt snöre fästade måttstocken, efter några ögonblick drog han upp den igen. Den var våt till hälften.

»Sannerligen tre fot», mumlade han. »Gör pumparne klara och slå 8 glas, styrman», yttrade han därpå till mig, som just trädde ut ur kajutan, enär min frivakt nu var slut. Jag förstod genast, hvad som nu var på färde. Skutan var läck, det var tydligt, och nu skulle det pumpas, så det knakade i ryggen. Första timmen pumpades utan afbrott, och vattnet visade benägenhet för att sjunka. Klockan var nu närmare ett på natten. Orkanen stod i sig. Mörkret var nästan ogenomträngligt och rågnen hällde ned i strömmar. En gammal säker matros stod vid rodret, kaptenen vandrade, med sydvesten neddragen öfver örönen, fram och tillbaka på halfdäck och folket arbetade med förtrivflans krafter vid pumparne.

Plötsligt hörde vi ett rop akterut. Ingen brydde sig om det. »Rhea» stampade förfärligt, mårsseglen bukar stodo spända som trumskinn, och sjöarna vräkte öfver backen, utan afbrott. Ropet där akter förnyades, och nu kunde man tydligt urskilja ordet »styrman». Förste styrmannen lämnade sin plats och sprang uppför trappan till halfdäck. Kaptenen kom skyndsamt emot honom.

»Vi ha en grön och en röd lanternan alldeles inpå oss förut i lovert. Det är antagligen en stimbåt*, men jag kan ej få syn på hans hvita topp-lanternorna.»

Styrmannen ryckte till sin nattkikaren.

»Det är en stimbåt, kapten, jag ser hans hvita lanternorna. Den är alldeles inpå oss, fort kalla folket akter, men fort!»

»Alla man akter!» dånade kaptенens röst och folket rusade akter. Jag kastade en blick förut. En mörk och oerhördt stor massa närmade sig hastigt. Kaptenen hade blifvit alldeles blek, han tycktes förlora all besinning. Obeslutsam sprang han från den ena sidan till den andra. Plötsligt skar två skarpa, långdragna hvisslingar genom stormen. De hördes ohyggligt nära.

»Han är oviss, styrman, brinner lanternorna då?»

Ingen hade kommit att tänka på dem. Förste styrman rusade fram till styrbords reling.

»Den gröna lanternan har slocknat», röt han och skar med ett snitt af tåget, hvarmed den var fästad, och ryckte den ur sitt ställ. På två sekunder var den tänd, och ursinnigt viftande svängde styrmannen den fram och tillbaka utanför relingen. Ångbåten hade tydligen uppfattat signalen, ty ögonblicket därpå ljöd en kort hvissling. Kaptenen rusade fram till ratten. »Stimbåten håller styrbord, styrman. Vi äro förlorade. Hal upp i lovert mårsebrassan», ropade han därpå och kastade om ratten dikt om styrbord.

* Eng. *steamboat*, ångare.

»Hal till baks igen, och skärp an brassarna i lä, skynda på!»

Kaptenen skrek och befallde. Ömsom svor han, och ömsom bad han. Oroligt voro hans blickar riktade på kompassen.

»Han lovar, styrman, men vi hinna icke, Gud hjälpe oss!»

Det var verkligen ett fasansfullt ögonblick, det enda och mest spännande, jag någonsin upplevat. Den väldiga kolossen närmade sig blixtnabbt. Vi väntade hvarvt ögonblick på vår post med döden för ögonen. Sekunderna blefvo timmar, och vår upprörda sinnesstämning ökades än mer genom en långdragen hvisning, som genom rymden skar i våra öron som en dödsklagan.

»Han varnar oss», ropade kaptenen, under det han med darrande händer omfattade rorspakarna. Hon lovar för sakta, det är för sent. Han kommer, Herre Jesus, hjälp oss!»

Situationen var förfärlig. Den stora kolossen kom frustande och stönande, ridande på en jette-

hög våg. »Rhea» var som ett nötskal mot ångaren. Nästa ögonblick skulle afgöra allt. Skulle vi hinna lova så mycket, att ångaren kunde hinna förbi, eller skulle vidundret krossa oss till spillror och lifvets ögonblick vara ute. . . . Vi kände en lindrig stöt, »Rhea» krängde öfver om styrbord, och märseglen slogo med bedöfvande dån. I lä rusade en jättestor, mörk massa förbi. Det var ångbåten med sina gröna och röda lanternor, som vi så länge fruktat. Oroliga ansikten tittade högt uppe i vådret ut öfver relingen, ångaren utsände svarta, vältrande rökmoln ur sina skorstenar och ångade vidare — — —

Vi tackade af hjärtat Gud, som räddat oss i sista ögonblicket.

Rägnen hade upphört. Orkanen saktade sig så småningom, och gryningen i öster tillkännagaf, att dagen randades. Långt borta vid synranden syntes ännu masterna af den båt, som så nära hade krossat oss. Det var en af Tysklands jätteångare, »Deutschland».

SVERIGES FÖRSTA YRKESSKOLA.

Fotografi för HVAR 8 DAG af K. J. Thorncliff, Sthlm.

STOCKHOLMS BYGGMÄSTAREFÖRENINGENS MURARESKOLA.

Under det gamla skrävældets dagar var det som bekant inte så lätt, nej nästan omöjligt att »gå för tidigt från mästaren», för så vidt man ville komma sig upp till en ansedd ställning som handverkare. Detta tog sin tid — må vara väl grundlig, men medförande det goda att kunden fick ett ordentligt arbete.

Sedan yrkena frigifvits, ha ock många dess utöfvare fått en allt »friare» uppfattning af yrkeskonsten, d. v. s. kommit till den åsikten att det icke alls vore någon konst att bli fullärd. Emellertid har på senare tider en reaktion inträdd och behovet af yrkesskolor o. d. har t. ex. gjort sig kraftigt gällande. Ett utslag häraf är Byggmästareföreningens nya murareskola i Stockholm, den första i sitt slag i vårt land.

Denna skola, som nu varit i gång några veckor, är inrymd i det nya folkskolehuset vid Vallhalla-

vägen och har till lärare verkmästare P. A. Lundin. Här får eleven lära sig både att rivna och bygga upp hus — inomhus. När man vid ett besök fått en aning om hvad en murare verkligen behöfver kunna, måste man förvånas öfver att detta yrke så pass länge kunnat undvara en yrkesskola. Elevtiden är anslagen till tre år, en fullt behöflig tid enligt hvad det försäkras. Ett fullt detaljeradt läroschema föreligger ej ännu, men eleverna torde få inför sakkunnige aflägga prof hvarje termin, som infaller under oktober—april. För hvarje termin blir det betyg. På sommaren torde det praktiska skolarbetet komma att förläggas till något nybygge.

Undervisningen vid skolan är afgiftsfri. Tegel, verktyg och materialier för öfrigt bekostas af byggmästareföreningen och några enskilda. Skolkomitén utgöres af arkitekt Bäckvall samt byggmästarna Magnusson och Östlihn.

TVÅ FAVORITER HOS PUBLIKEN.

SIGNE WIDELL. EMIL STRÖMBERG.

Se bara på det här sommarsolskinande glada anletet, som är så väl bekant för den stora publiken landet rundt! Kan det inte jaga bort den kulnaste höststämning, drifva det gamla kalla vintersinnet ur kroppen och värma upp själen med ett skratt så hjärtligt, att tårarne tillha »utanför kinderne» som ett lifgivande varligt rägn! »Å' i åå ä e' ö...» Bara dessa sju vokaler, uttalade af *Signe Widell* på en af hennes Frödings-aftnar, äro nog för att frambringa leenden och dundrande applåder. *Signe Widell* är en *Anna Pettersson-Norrie* i popularitet, men under det att den snare har både kraftigare resurser och »starka varor» att knipa publiken med, tager *Signe Widell* densamma med mera enkla medel, hvilka mindre verka genom den groteska styrkan än den naiva friskhet och den hjärtliga godlyntet som genomgår hennes föredrag.

Den ytterst populära *diseusen* har nyligen från Göteborg, där hon nästan kan täfla med *Aug. Lindberg* i »uppläsnings»succés, anträdt en tourné genom Sverige, och naturligtvis skall man öfverallt hälsa hennes glada anlete med tacksamt jubel. Ty det nöje, hon bjuder, icke blott lockar till ett lifsförlängande skratt utan gör godt ända till hjärteroten! Vårt porträtt är taget efter en utmärkt, ny fotografi af hoffotograf. *Aron Jonason*.

* * *

En annan favorit hos publiken, isynnerhet den manliga, är *Emil Strömberg*, en af våra gladaste, mest humoristiska skådespelare.

HVAR 2. DAG.

EMIL STRÖMBERG
som fängelsedirektören i »Läderlappen».

HVAR 2. DAG.

Foto. *Aron Jonason*, Gtbg.

Fröken SIGNE WIDELL en Frödingsafton.

Hr *Strömberg* har i forna dagar uppträdt på Södra teatern i Stockholm, varit egen teaterdirektör och rest i landsorten — det säges till och med, att han en gång vann en stor vinst på Hamburger-lotteriet, hvaröfver han blef nästan så glad, som han brukar göra publiken! — han har spelat både fars och operett, ja till och med uppträdt i själfva »Fregattkaptenen», *Knut Almlöfs* gamla glansroll.

Nu mera tyckes han till stockholmares stora förnöjelse vara fast vid Vasateatern. Han tyckes vara stadig där, gifta karlen som han är, sedan han för en tid sedan ingick äktenskap med fröken *Hulda Nordin*, hvilken, från att ha varit operett-sångerska, öfvergått till operafacket och haft mycken framgång på K. operan.

Hr *Strömberg* är, när han vill, oemotståndlig i farsen och operetten — och han vill nästan alltid. Ibland vill han till och med för mycket. Han tycker, att rollen är för liten, icke nog rolig, och då lägger han till en egen fatabur, improviserar långa meningar och säger witzar, så att man kan baxna. En gång i tiden kommer det nog ut ett häfte »*Strömbergiana*».

Huru som helst är hr *Strömberg* en synnerligen talangfull scenisk konstnär på det glada området. Hans sång är också ovanligt ren och tydlig. Den som en afton vill ha roligt skall gå och se *Emil Strömberg*.

Vår illustration framställer artisten sittande i sin klädloge på Vasateatern och maskerad som fängelsedirektören i operetten »*Läderlappen*», en af hans allra bästa roller, hvori han nu senast hvar afton väckt stort bifall.

»VINTERKRIGET» I NORGE.

BILDER FRÅN ÅRETS STORA FÄLTMANÖVER.

Fotografier för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen, Kristiania.

Den 4, 5 och 6 dennes egde vid Sørkedalen i nærheten af Kristiania rum en större vinterfältmanöver — detachementsøvelser kallades den på norska. Vår påpasslige fotograf bringar därifrån dessa högst intressanta bilder, hvilka gifva en liflig föreställning om hur det tillgår vid slika vinterfälttåg.

Snö, snö öfverallt! Hela naturen inhöljd i hvitt. Skogens mörka granar äro genomväfda af den hvita slöjan. Från språng och stenar hänga snöklimparne i jättestora formationer och öfver de vida slätterna böljar massan som hvita vågor. Ej en grå sten visar sin fattiga färg, och icke ett strå vågar lyfta sitt hufvud öfver det tunga, glänsande täcket. Et deiligt Vinterbillede!

Upptåget genom den tunga snön var att börja med inte det lättaste. I tåten trafvade kavalleriet, följdt af infanteriafdelningen på skidor. Sist rullade artilleriet, eskorterad af ingeniörsafdelningen, som fått denna plats för att kunna assistera det förre, ifall det skulle köra fast. Omsider hade man »kämpat» sig fram genom snön och slog läger i skogen, som snart genljöd af soldaternas muntra skratt.

Låt oss göra en visitt i tälten. Det nu mäst använda tältsystemet består af ett skelett af långa

MAN SLÅR LÄGER.

käppar, hvilka ställes ihop i en pyramid med åtta stegs diameter. Käpparne bindas ihop i toppen, där duken vikes ned för att bilda aflopp för röken från lägerelden. För att göra bostaden riktigt varm och god skoflar man upp snö längs sidorna till en höjd af 1½ meter. Golvvet täckes med granruskor och i midten arrangeras eldstaden. Denna — 1 meter i kvadrat — består af ett stålträdsnät som antingen fästes fast vid tältribborna med ståltråd eller stöttas upp i hörnen med käppar. I hvarje

KANONERNAS ÅSKA RULLAR.

tält lågo 16 man — 20 med underbefäl. Ingeniörerna hade inrättat sina tält efter modärnare tekniska principer och deras bostäder liknade snöfästningar *en miniature*.

Det var temligen varmt i tälten. Temperaturen var + 5 grader vid hufvudgården, + 7 gr. vid fötterna och + 15 närmast eldstaden. Ute visade då termometern 5 grader kallt. Detta var första dagen, men redan dagen därpå hade »stridens hetta» så inverkat, att tillochmed vintern gaf vika och hemfärden egde rum i tö.

En scen från kriget! Ett, tu, tre blir skogen lefvande. Genom snären komma de unga fosterlandsförsvararne ilande på sina skidor öfver den tunga snön. De arbeta sig modigt fram så svetten rin- ner ned öfver ansigtet — fram, fram! När man då äntligen nått målet — en höjd eller en annan gynnsam position — sprider afdelningen sig i en skyttelinie. Medan officerarne ha brådtom med kikare och kartor få menige man hämta andan. Tills plötsligt skogsbrynet visar oroväckande lif. Fienden!

Strid öfver hela linien! Och de gamla gumorna i torparstugorna korsa sig öfver allt detta »rabalder», sökande tröst i det rykande kaffet. Men plötsligt darrar fatet i de gamlas händer, ett väldigt kanonskott dånar öfver dalen — det är artilleriet som slagit sig fram genom snön och nu slå de tappre infanteristerna tillbaka. . . .

De tre dagarnes manöver visade bl. a. tillfullo,

UTDELNING AF PROVIANT.

hvilken nytta infanteriafdelningarne hafva af sina skidor och hvilken öfverlägsenhet dessa trupper därigenom besitta. Men äfven artilleri och kavalleri lade i dagen vackra prof på uthållighet och raskhet.

Hemmarschen företogs i blidväder och vid återkomsten till Kristiania hälsades krigarne af stora folkmassor på »Carl Johan». De käcka gossarne tycktes inte ha mått illa af det våta nattkvarteret och strapatserna. Däremot hade fältlivet haft ej ringa verkan på soldaternas — onämnbare. Speciellt hade inte kadetternas plagg kunnat motstå vissa ansträngningar, utan många hade måst göra ett högst nödvändigt bruk af säkerhetsnålar för att dölja »blessyren»!

PÅ HEMFÄRD EFTER STRIDEN.

FURSTEJUBILÉET I BAYERN.

Det bayerska furstehusets senaste historia för visserligen icke tanken på jubileumsfäster. Ludvig II:s dystra slut i Starnbergsjön den 13 juli 1886 och hans efterträdares, konung Ottos obotliga vansinne breda ett djupt tragiskt skimmer öfver detta hof.

I München har dock nyligen kunnat firas en fäst, i hvilken hela Bayern tagit del med hjärtlig entusiasm, *prinsen-regenten Luitpolds* 80:de födelsedag. Prins Luitpold har nu i femton år fört regeringen för sin sinnessvage brorson och under denna tid tillvunnit sig en sådan kärlek och popularitet hos bayarne, att på sin 80-årsdag *der Reichsverweser* — som hans officiella titel lyder — blef föremål för lika storartade som uppriktiga hedersbetygelser.

Prins Luitpold hade hela sitt lif uteslutande egnat sig åt militäryrket, efter att ha passerat graderna med början som simpel soldat, då han vid 65 års ålder stod inför nödvändigheten att byta om sysselsättning och ägna sig åt politiken i egenskap af rikets högste styresman — just icke något lockande för en gammal soldat, isynnerhet som hans företrädare Ludvig II trots allt varit mycket populär. Emellertid har prins Luitpold förstått att ställa sig öfver partierna och ej sökt efter någon särskild fraktions gunst. Hans starka plikt känsla och medvetande af sitt kalls ansvar ha varit de egenskaper, med hvilka han vunnit sitt folks aktning och kärlek.

I sitt förhållande till kajsaren och tyska riket har prins Luitpold lagt i dagen varm lojalitet och förblifvit trogen sitt valspråk: *In Treue fest*.

Foto. Dittman, München.

PRINSEN-REGENTEN LUITPOLD AF BAYERN.

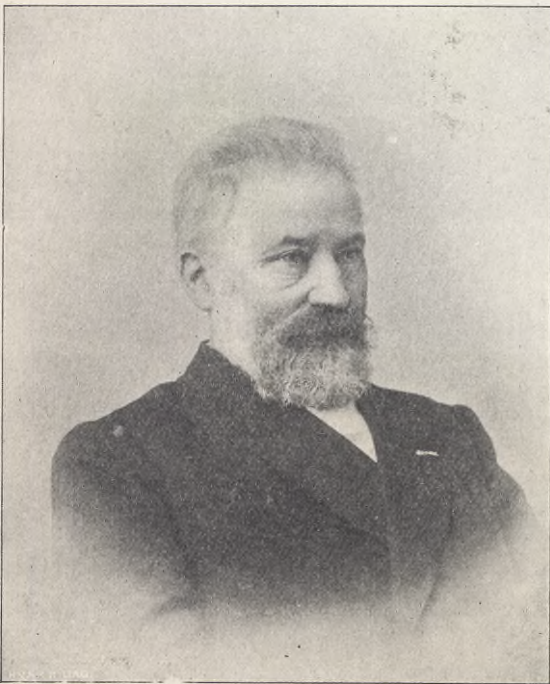

Foto. Kristensen, Askov.

LUDVIG SCHRÖDER.
Dansk Folkhögskoleföreståndare.

LUDVIG SCHRÖDER.

På inbjudan af Nordiska föreningen höll den framstående folkhögskoleföreståndaren Ludvig Schröder från Askov i Danmark — Grundtvigs andralige arftagare — nyligen i Stockholm ett föredrag om »Det danske Hedeselskab og dets virksomhed for at vinde land for Danmark efter 1864.» Hr Schröder visade bl. a., huru genom Hedeselskabets verksamhet folkökningen på danska landsbygden gått framåt. Talarens framställningssätt var synnerligen gemytligt och underhållande.

Genom de föredrag, som Nordiska föreningen anordnar af talare från det öfriga Skandinavien, befordras utan tvifvel i hög grad samförståndet mellan de olika folken, hvarför man endast kan önska en god fortsättning på föreningens verksamhet.

Hvad särskildt hr Schröders föredrag angår, ha skogsodlingens vänner i vårt land mycket att lära af det danska Hedeselskabet. Den tid är för visso icke långt borta, då *lagstiftningen* skall träda emellan för bevarande af de skogar vårt land ännu äger och skogssådd bedrifvas i största möjliga utsträckning. Redan har man här och där i folkskolorna låtit barnen väl använda sin dag med att lägga ner frön till susande furor.

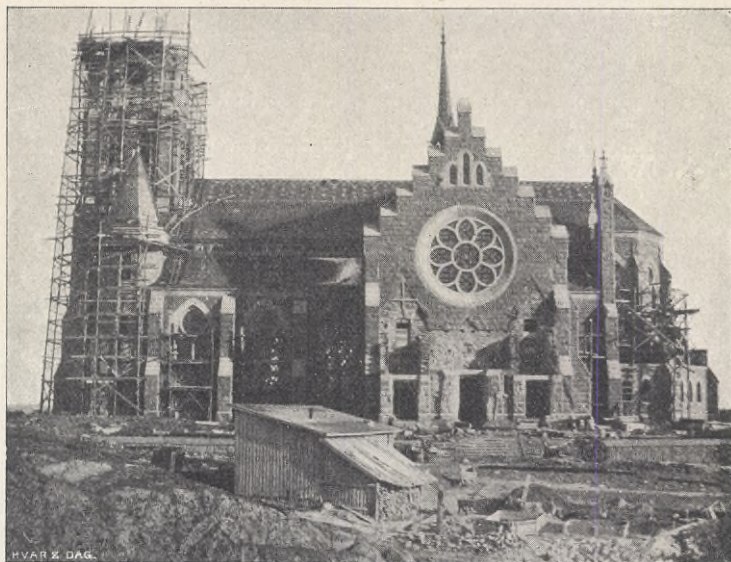
KYRKO-OLYCKORNA I BOHUSLÄN.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

Tvänne tämpel i vår västligaste provins drabbades för några veckor sedan af allvarsamma olyckor, hvilka dock till all lycka ej vållade förlust af människolif.

Den 23 februari nedbläste under då rådande nordliga storm den stora tornspiran å Lysekils nya under byggnad varande kyrka. Katastrofen inträffade vid middasg tiden, under det arbetarne voro och intogo sina måltider. Och ännu en lycka i olyckan var, att vinden vid tillfället icke låg åt motsatt håll, ty då skulle den stora spiran ha krossat bredvid liggande hus och troligen äfven inneboende.

Det var med ett hiskligt brak som den 90 fot höga spiran störtade ned, och man tänke sig upp-

Lysekils nya kyrka efter tornspirans ras.

Den brunna kyrkans yttre före branden.

Kyrkans inre före branden.

Kyrkans yttre efter branden.

Kyrkans inre efter branden.

ståndelsen i den nyblifna staden. Förskräckta rusade alla man ur huse ner till platsen för olyckan. Här tedde sig en mycket sorglig syn. En hopgyttrad massa af brutna bjälkar och spiror låg dels nedanför kyrkan dels kvarhängande å kyrkans tak. Taket å östra tvärskeppet var krossadt och inslaget och en del af den rasade tornstommen hade fallit ned i kyrkan.

Olyckan kommer naturligtvis att ansenligt fördröja det vackra tämplets fullbordande.

* * *

På en i hafvet utskjutande udde vid Västerhafvet ligger, ungefär midt emellan Lysekil och Smögen, fiskläget Grafvarne, tillhörande Kungshamnns församling. Midt under pågående gudstjänst i Grafvarnes kyrka den 10 mars utbröt eld i densamma, som man antager uppe i taket. Elden spred sig med förfärande hast, och under den panik, som uppstod, hoppade flere af de innevarande ut genom fönstren, dessbättre undslippande med smärre kontusioner. Det brunna tämplet var byggt år 1879.

ETT FRAMSTÅENDE DANSKT ARTISTPAR.

Foto. Fred. Riise, Kphmn.

KAREN OCH HENRY BRAMSEN.

Den unge, ovanligt framstående danske violoncellisten Henry Bramsen och hans syster violinisten fröken Karen Bramsen ha nyligen med stor framgång konserterat i Stockholm. Hr B. torde oaktadt sin ungdom — han är född 1875 — vara en af samtidens förnämste artister på cello. I parentes sagdt, är det en farbroder till de unga konstnärerna, hvilken f. n. är Danmarks inrikesminister.

* * *

Syskonparets hela uppträdande bär prägeln af en harmonisk finhet, som deras gynsamma sociala

vilkor naturligtvis bidragit att utveckla. De ha också båda förmånen att spela på utmärkta instrument.

Fröken Bramsen, en elegant och intagande uppenbarelse, besitter redan en vacker teknik. Hon har ock en sjäfull och poetisk ton samtidigt med att hon kan gifva plats för det skälmska och rytmiskt pikanta, som t. ex. i Wieniawskis Valse Caprice. Broderns stora, breda ton samt musikaliska föredrag och högt uppdrifna virtuositet har, som nämndt, redan förskaffat den unge konstnären europeiskt rykte. Särskildt äro de båda syskonen europeiskt i England, där de pläga tillbringa stor del af året.

»SJOBÖRNAR.»

Af W. W. Jacobs. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

IV. DEN GRÅ PAPEGOJAN.

Förste och tredje maskinisten sutto vid sitt té ombord på »Curlew» i East India Docks i London. Den lille, inte öfver sig renlige stewarden hade satt allt han kunde tänka sig på bordet, därpå anskaffat allt hvad förste maskinisten kunde tänka upp, hållt i två koppar té och på begäran gått sin väg. De två männen åto »stadigt» och samtalande mellan bitarne, emellanåt afbrutna af en hes, graflik stämman, hvilkens ägare vid åsynen af maten blef högst liflig och först bad om den höfligt, men sedan på ett sätt som framtvingade uppmärksamhet.

»Det är ganska bra sagdt af en papegoja», sade 'treat' kritiskt. »Hon tycks veta hvad hon säger också. Nej, ge henne ingenting. Hon slutar tala, om ni gör det.»

»Jag finner inte något nöje i ett groft språk», sade förste maskinisten med värdighet.

Han doppade tankspriddt ett stycke smörgås i 'treans' té, men tappade biten och jagade rundt efter den i koppen med fingret, under det att 'treat' iakttog denna operation med ett intresse och en rörelse som den andre först icke kunde förstå.

»Bäst ni skaffar er en annan kopp», sade han tankfullt, när han varseblef 'treans' blick.

»Det ämnar jag», svarade denne.

»Karlen som jag köpte fågeln af», sade den andre och gaf papegojan smörgåsbiten, »försäkrade att det var ett fullt respektabelt djur, som inte kunde ett enda fult ord. Nu vill jag knappt ge min hustru den.»

»Tjänar ingenting till att vara för noga», sade 'treat' och betraktade sin förman med en illa dold skadeglädje, »det är det sämsta med er nygifta pojkar. Ni tycks tro att en hustru måste svepas in i silkespapper.»

Förste maskinisten ryckte föraktligt på axlarna. »Jag köpte fågeln som sällskap åt henne», sade han långsamt, »för hustru min blir det ju långsamt utan mig, Rogers.»

»Hur vet ni det?» frågade den andre.

»Det sade hon», blef svaret.

»När ni har varit gift lika länge som jag», sade 'treat', hvilken som äkta man sedan femton år ansåg sig för en stor auktoritet, »så får ni nog veta, att de i allmänhet äro glada att bli en kvitt.»

»Hvarför det?» frågade förmannen med en röst, som Othello skulle afundats.

»Hm, ni är i vägen en smula», sade Rogers med hemlig tillfredsställelse, »ni hindrar rengöringen och stör sådana där husliga göromål. Först är dom glada att se en tillbaka och sen glada att se en på ryggen.»

»Det är skillnad på hustrur», sade den nygifte ömt.

»Ja, och min är en prima sådan», sade 'treat', »inregistrerad som första klass hos Lloyd, men hon blir inte ledsen när jag far min väg. Er hustru är tretti år yngre än ni, inte sant?»

»Tjugofem», rättade den andre kort. »Ni förstår att hvad jag är rädd för är, att man skall visa henne för mycken uppmärksamhet.»

»Åh, sådant tycka fruntimmer om», anmärkte 'treat'.

»Men inte jag, fördöme mig», utbrast förmannen hetsigt. »När jag tänker på sådant blir jag het, kokhet.»

»Det räcker inte länge», lugnade den andre, »nästa är vid det här laget bryr ni er inte en styfver om det.»

»Vi ä' inte alla lika», mumlade förmannen, »sommiga äro finkänsligare än andra. Jag såg den där pojken näst intill titta på henne, när yi gingo förbi honom i morse.»

»Åh f—», sade 'treat'.

»Ingen oförskämhet, jag ber», afbröt förmannen i skarp ton. »Han satte sin hatt till rätta när han gick förbi oss. Hvad tror ni om det?»

»Svårt att säga», betygade den andre med allvar, »det kan betyda hvad som helst.»

»Om han tar sig för några dumheter medan jag är borta», så vrider jag halsen af honom», sade förmannen lidelsefullt. »Jag får nog veta det.»

Därpå drog han upp ögonbrynen.

»Jag har bedt värdinnan hålla ögonen uppe en smula», förklarade förmannen. »Min hustru är uppfostrad på landet, hon är mycket ung och oskyldig, så det är fullkomligt riktigt och riktigt att hon har en moderlig vän som ser om henne.»

»Vet er hustru om det?» frågade Rogers.

»Nej. Faktum är att jag har en idé med den här papegojan. Jag ämnar säga hustru min att det är en förtrollad fågel, som talar om för mig allt hvad hon gör medan jag är borta. Allt som värdinnan berättar skall jag säga att jag fått veta genom papegojan. En sak t. ex., jag vill inte att hon skall gå ut efter klockan sju på kvällen, och hon har lofvat att inte göra det. Om hon gör det, så får jag veta det och skall låtsas att papegojan skvallrat. Hvad säger ni om det?»

»Säger om det?» sade 'treat' och stirrade på honom. »Säger om det? Att tänka en karl försöka inbilla en vuxen kvinna sådana amsagor!»

»Hon tror på varsel och knäppningar i väggarne och allt sådant där», blef svaret, »hvarför skulle hon inte tro detta?»

»Nå ja, ni får se om hon tror det eller inte, när ni kommer tillbaka», sade Rogers, »men det är synd för fågeln är ju duktig att tala.»

»Hvad menar ni?» frågade den andre.

»Jag menar att den får snart halsen vriden af.»

»Well, vi få väl se», svarade Gannett. »Jag vet hvad jag skall tro om den dör.»

»Jag får aldrig se den fågeln mera», sade Rogers med en skakning på hufvudet, när han bar upp buren och lämnade den till stewarden, som skulle följa Gannett med den hem.

De båda lämnade fartyget och gingo längs East India Dock Road bredvid hvarandra. En störande episod inträffade när det uppstod gräl mellan en poliskonstapel och maskinisten, huruvida denne senare kunde hållas ansvarig eller inte för det språk, som papegojan ansåg sig böra använda, när stewarden tappade buren i gatan.

När de nått bostaden, tog maskinisten buren, bar den uppför trappan i salen och satte den på bordet. Mrs Gannett, en kvinna med anspråklöst yttre, sömniga, bruna ögon och ett undergifvet sätt, klappade händerna af förtjusning.

»Är den inte snygg?» frågade mr Gannett, »jag har köpt den som sällskap åt dig medan jag är borta.»

»Du är alldeles för snäll mot mig, Jem», sade hans hustru. Hon gick rundt omkring buren och

beundrade den, under det att papegojan, som var högst misstänksam och nervöst anlagd efter alla anfall af okynniga pojkar, samtidigt vände sig rundt. Sedan hon gått rundt buren fem gånger, blef fågeln trött på det och sade tydligt ifrån.

»Åh, Jem!» utbrast mrs Gannett.

»Den talar utmärkt», passade Gannett på, »och är så förständig så den tar upp allt hvad den hör, fast den skall snart glömma det där språket.»

»Det ser ut som om den förstode hvad den säger», sade hans hustru. »Se bara på det kloka djuret!»

Detta tillfälle var alltför gynnsamt för att släppas ur händerna och med några få rättframma osanningar upplyste maskinisten mrs Gannett om de underbara egenskaper, med hvilka han tagit sig friheten begåfva fågeln.

»Men — hvad säger du, tror du det?» sade hans hustru, stirrande på honom och gapande.

»Ja, det gör jag», sade maskinisten med fast röst.

»Men hur kan den veta hvad jag gör när jag är borta?» envisades mrs Gannett.

»Tja, det är en hemlighet», sade maskinisten, »det är många som skulle vilja veta det, men ingen har ännu kunnat fundera ut det. Det är en förtrollad fågel och det är allt hvad man vet!» Mrs Gannett rynkade pannan och betraktade nyfiket det märkvärdiga djuret.

»Du skall få se att det är fullkomligt sannt», sade Gannett, »när jag kommer hem igen, så kan den fågeln säga mig hvad du har gjort och tala om allting — allt hvad du har gjort under min frånvaro.»

»Gode Gud!» utbrast den förbluffade mrs Gannett.

»Om du är ute efter klockan sju på kvällen eller gör något annat, som jag inte skulle vilja, så talar fågeln om det», fortsatte den äkta mannen med eftertryck. »Den kan tala om för mig hvem som kommer och hälsar på dig och berättar faktiskt allt hvad du tar dig till under det jag är borta.»

»Nå ja, om mig skall den inte få någonting dåligt att säga», sade mrs Gannett lugnt, »om den inte ljuger.»

»Den kan inte ljuga», försäkrade maskinisten med orubbadt lugn, »och sätt nu på dig din hatt så gå vi in på varietén en halftimme.»

Detta blef en sann profetia, ty han ställde till så mycket bråk med en karl, som var artig nog att erbjuda hans hustru sin kikare, att de på direktörens enträgna anhållan just inom denna tid måste lämna lokalen.

»Det vore bättre att du bure mig i en ask», sade mrs Gannett trött, när den ursinnige maskinisten stöflade hem bredvid henne. »Hvad gjorde den karlen för ondt?»

»Du måste ha uppmuntrat honom på något sätt», svarade mr Gannett häftigt, »gett honom ögon eller något sådant där. Annars skulle en karl aldrig komma sig för att erbjuda en dam sin kikare.»

Mrs Gannett slog en knyck med nacken och det med ett sådant eftertryck att mr Gannett påskyndade sina steg, tog sin hustru under armen och obeskrifligt upprörd följde henne skyndsamt hem.

Följande morgon hade hans vrede afdunstat, men hans misstänksamhet fanns kvar. Efter frukosten gick han till fartyget, som skulle afgå på eftermiddagen, efter att först ha noga instruerat sin hustru, hur hon skulle kunna komma ner och taga afsked utan att utsätta sina behag för ringaste fara.

Lämnad ensam tog mrs Gannett först och började damma. När hon kom till papegojans bur lade hon ned damvippan och fixerade nyfiket djuret. Hon tyckte sig se en elak glimt i dess öga, och det sätt på hvilket fågeln drog ihop sin hufvudprydnad var en så tydlig förebräelse som en fågel kunde åstadkomma.

Hon höll ännu på att se på djuret, när det knackade på dörren och en liten, hurtig kvinna, ganska trefligt klädd, kom intrippande och uttömde sig i hjärtliga hälsningar.

»Jag kom just för att hälsa på er, mitt kära barn, för jag trodde det skulle göra mig godt att komma ut en smula», sade hon, »och om ni inte har något emot det så följer jag er ned till dockan och ser på affärden.»

Mrs Gannett nickade bifall. Det skulle lätta maskinistens hjärta, trodde hon, om han såge henne med ett förkläde.

»Vacker fågel», sade mrs Cluffins och ämnade peka åt buren med sin parasoll.

»Gör inte så», skyndade hennes vän att invända.

»Hvarför inte?» frågade den andra.

»Hon talar», sade mrs Gannett högtidligt.

»Nå ja, än sen, jag måste göra den någonting», envisades mrs Cluffins.

Hon höll parasollen nära buren och slog upp den förra helt plötsligt. Den var eldröd och papegojan blef så förskräckt, att den tappade andan.

»Hon bryr sig inte om det», sade mrs Gannett.

Papegojan, som dragit sig tillbaka längst ner i buren, sade något helt tyst. När hon märkte att ingenting förfärligt inträffade, upprepade hon sin anmärkning i något djärfvare ton, och sedan hon till slut blifvit öfvertygad om att det inte alls var någon fara på färde, hoppade hon tillbaka upp på sin pinne och tog munnen full af de värsta ord.

»Om det vore min fågel», sade mrs Cluffins lika röd i synen som sin parasoll, »så skulle jag vrida halsen af den.»

»Nej, det skulle ni inte», genmålde mrs Gannett högtidligt. Och sedan hon lugnat fågeln genom att kasta en duk öfver buren, förklarade hon alla djurets egenskaper.

»Hvad för slag!» sade mrs Cluffins, ur stånd att sitta stilla på sin stol. »Ni vill påstå att er man har sagt något sådant!»

Mrs Gannett nickade.

»Han är förfärligt svartsjuk», sade hon med en lätt suck.

»Jag bara önskar att det vore min man», sade mrs Cluffins med tunn, hård stämma. »Jag bara önskar, att Cluffins yttrade sådant till mig. Jag bara önskade att någon försökte öfvertala Cluffins att säga mig något sådant.»

»Det visar att han tycker om mig», sade mrs Gannett och slog ned ögonen.

Mrs Cluffins hoppade upp, slet duken af buren och försökte, ehuru förgäfvets, att få parasollen genom stältråden.

»Och ni tror sådant nonsens!» sade hon snäsigt. »Buh, din usling!» Det sista var ämnadt åt fågeln eller rättare dess herre.»

»Jag tror det inte», sade hennes väninna och förde henne sakta bort från buren, »men låt honom tro att jag gör det.»

»Jag kallar det en grof förolämpning», sade mrs Cluffins och fäktade vildt med parasollen. »Jag har väl aldrig hört maken. Jag skulle just vilja säga mr Gannett hvad jag tänker. Bara en halftimmas tid. Han skulle inte vara samme man efteråt — jag skulle papegoja honom, jag.» (Forts).

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

KARL SIDENBLADH.

J. J. WESTERBERG.

OTTO F. af SILLEN.

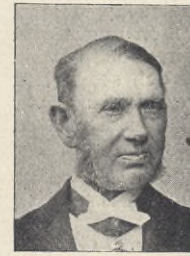
J. G. von HOLST.

A. W. HOFFSTEDT.

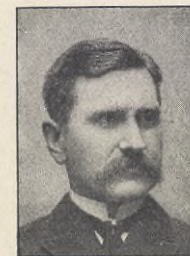
W. ULANDER.

NILS P. JOHNSSON.

A. F. SÖDERSTRÖM. †

J. A. V. ROSÉN. †

S. a:son SCHILLER. †

G. L. HEMNING. †

C. E. A. WESSBLAD. †

CARL D. MOBERG. †

ETT CHEFSOMBYTE. Överdirektören för statistiska centralbyrån P. E. Sidenbladh har nyligen erhållit afsked och till efterträdare utnämns dennes yngre broder, den bekante språkforskaren och statistikern, förste aktuarien i ämbetsverket *Karl Sidenbladh*. Överdirektör Sidenbladh är en i mångt och mycket förtjänt man och har gjort sig känd som en synnerligen duktig arbetskraft.

SENIORN I VÅR LÄKAREKÅR, hvilken enligt årets matrikel räknar 133 medlemmar, är f. n. provinsialläkaren med jubeldoktorn *Johan Jakob Westerberg* i Upsala. Dr W. är född den 19 maj 1810 och blef medicine doktor 1842. Därpå utnämndes han till provinsialläkare i Torp (Medelpad) 1844, blef stadsläkare i Jönköping 1847, provinsialläkare i Sundsvall 1853, detsamma i Västerås 1871 och tog efter en lång hedersam arbetsdag afsked 1879. Han är sedan 1880 bosatt i Upsala och utnämndes till med. Jubeldoktor 1893.

FÖDELSEDAGAR. 85 år fyllde den 15 mars f. presidenten i statskontoret *Otto Ferdinand af SilLEN*. Den vördade gamle, känd för sina redliga kunskaper, sin stora anspråkslöshet och ovanliga vänlighet, är allt fortfarande vid vigör. Många voro de lyckönskningar, som ingingo till 80-åringen.

60 år fyllde den 15 mars kammarherren, f. majoren *J. G. von Holst*, känd såsom en af våra förnämsta djurmälare. Sällan har man sett hundra framställda på ett mera naturtroget och intagande sätt än det, hvaråt major Holsts fina pensel gifver uttryck.

60 år fyllde den 8 mars lektorn vid Tekniska högskolan *A. W. Hoffstedt*, som då bl. a. uppvaktade af högskolans elever en corps, hvilka framförde sina lyckönskningar till den omtyckte och högt uppskattade läraren.

Bankdirektören m. m. *W. Ulander* i Upsala, som sistl. december fyllde 80 år, gaf den 2 ds en i följd af sjukdom uppskjuten midtdag för stadens främste. I sitt välkomsttal nämde värden i korta drag om sitt lifs historia, hursom han en fattig, anspråkslös 20-årig yngling kommit från nordliga delen af Bohuslän upp till Upsala där han sedan vistats i 60 år och huru han så småningom lyckats förvärfa en tillfredsställande social ställning. Den högt aktade äldringen blef samtidigt föremål för förnyade hedersbevisningar.

EN TROTJÄNARE. Nyligen har en trojänare vid Lunds universitet, bekant för många generationer, kursor *Nils Peter Johnsson* beviljats afsked från sin tjänst. J. kunde seck den 16 mars fira 51-årsdagen som notionspedell. Den gamle hedersmannen, som blef kursor 1862, hade tillfredsställelsen att vid sitt afsked få till föregående hedersbevisningar lägga en vacker gratifikation. Förut hade han 1886 af Östgöta nation erhållit patr. sällsk. stora guldmedalj och 1893 silvermedalj af konungen.

DÖDSFALL. Den 9 mars afled i Stockholm f. d. skeppsstufvaren *Adolf Fredrik Söderström*, något öfver 80 år gammal. Han

var en af stiftarne af "Sjömannaforeningen" och har utöfvat mycken välgörenhet.

Apotekaren i Gefle *Jarl Amal Vallentin Rosén* afled den 7 mars i Stockholm vid 66 års ålder. Sedan 1888 innehade han apoteket "Lejonet" i Gefle. Den aktade mannen sörjes närmast af enka, född Breitholtz, och barn.

Den 12 febr. afled kyrkoherden i Hjernerps och Tostarp rögna pastorat, kontraktprosten *Frans Emil Oscar Kock*. Den bortgångne var en ingalunda vanlig företeelse inom kyrkan och erkändt en af Skånes bästa predikanter. Det fanns i honom en kraft och en frimodig rättframhet, som påminde om Luther. Det är inom en vidsträckt krets, som hans bortgång väckt sorg och saknad.

En af Malmö stads äldste borgare f. d. färgerifabrikören *Carl Oscar Hedensskog* afled den 6 mars i sitt nittionde år. H. var i många år medlem af "stadens äldste" och därefter under de första åren efter den nya institutionens inrättande stadsfullmäktig. Haa har eftermälet af en aktad medborgare och arbetsam yrkesman samt en godhjärtad, väntast personlighet.

Den 7 mars hädankallades efter en långvarig sjukdom landskamreraren i Karlstad *Per Ludvig Zetterstedt*, 62 år gammal. Z. utnämndes 1877 till länsbokhållare i Vänersborg, 1882 till landskamrerare i Norrbottens län samt erhöll 1890 därifrån transport till Värmlands län. Men redan 1894 träffades han af ett slaganfall, som för alltid bröt hans krafter, och sedan dess har han oafbrutet åtnjutit tjänstledighet. Den aflidne var en human och välvillig man samt under sin krafts dagar en nitisk och dugande ämbetsman.

Disponenten för Aktiebol. mek. verkstaden Vulcan i Norrköping *Carl Daniel Moberg* var vid sin död d. 10 ds 58 år gammal. Disponent M., som 1886 öfvertog ledning af "Vulcan", kan sägas ha varit denna nu stora och ansedda anläggningens skapare, som beredt dess varor afslätning långt utanför nordens gränser. Den hädangångne tog och under många år lifligt del i offentliga ärenden.

Seniorn bland Göteborgs stifts prästmän, prosten *Svenning Andersson Schiller* i Ödmål afled den 8 mars 89 år gammal. Efter en tids tjänstgöring i Herrestads socken blef S. komminister i Varberg 1854. Till kyrkoherde i Ödmål utnämndes Schiller 1861. Prosttiteln erhöll han 1876. Prosten S. var till det sista ovanligt kry för sin höga ålder. Känd som en god predikant samt i sin mannaålders dagar kraftfull och ordningsälskande, var han mycket omtyckt af sina församlingsbor.

Den 7 mars afled i Stockholm tjänstemannen i Sveriges riksbank *Georg Leonard Henning* i en ålder af 42 år. Den aflidne var synnerligen värderad för sin pliktstrohet och flit.

Den 10 mars afled i Saltsjöbaden vid Stockholms civilingenjören *Carl Elton Arthur Wessblad*, 46 år gammal. Han vistades från 1883 lång tid i Ryssland, där han framgångsfullt verkade som ombud för Motala och andra verkstäder samt som Lloyds inspektör.

F. E. O. KOCK. †

C. O. HEDENSKOG. †

P. L. ZETTERSTEDT. †